

»Lep mož!« Kaj je tedaj mislila, kaj misli sedaj? ...

Šla je po sobi. Spomin je kopal dalje. In kamorkoli se je obrnil v preteklost, se je kot s pozabljene fotografične plošče odkrila nova slika, novo doznanje.

Zasovražila je ženske, ker je čutila tekmovalke v njih; silo, ki ji je izpodkopavala tla. V svojem ženskem ponosu je bila žaljena, v kršenju svojih pravic in svoje lastnine, ki jo je smatrala do smrti za nedotakljivo. Pa je segla roka po nji. Stokrat prokleta roka!

Zmes stoterih strupenih čuvstev se ji je zarila v kri. Kot omama ji je šlo skozi telo in prehajalo v zadnji njen atom. Polna je bila tega, uničena od bolesti in vsak njen gibljaj, slednja misel je bila narekovana od neznanega demona. Vsak dvom in slednji pomislek sta bila že v svojem zaplodku umorjena in premagana od zla, ki je bilo močnejše in je od hipa do hipa rastlo.

Ko se ji je jeza zabliskala v očeh in je stisnila pesti, je bila premagana. Zlo jo je objelo kot polip in jo je preraslo s pošastnimi udi čez in čez ...

3.

Prvi sklep je bil storjen.

Toda, ko je hotela stopiti na hodnik, je obstala pred vrati. Z roko se je prijela za podboje, glavo je oprla na mrzli les. V prsih je burno vstajalo kot vihar. Čakala je, da se razburjenje poleže in se pojavi hladen preudarek.

Kam? Za nitjo tja, odkoder se je pred dobro uro prikazala resnica, in potem do konca ...

Ta korak je bil zanjo neizrečeno težak. Vedela je, da se lahko osmeši. Ponos je bil v nji ukoreninjen pregloboko, in bala se je, da ga zruši nepreviden hip.

Vendar ... vendar ... Ni se mogla premagati. Morda pa je bila sodba prenagljena, besede nikoli izgovorjene. Človek se veseli po mučnih sanjah, da niso bile resnica.

Roka ji je padla ob telesu, dvignila je glavo. Nato je stopila skozi vrata. Pri sreču ji je bilo, kot da je pričela čisto novo življenje. Toliko doživetja v eni uri, da ni mogla vsega razvrstiti in pregledati v svoji duši!

SEŠU (1420—1506), POKRAJINA.

Kakor da stopa s prvim korakom v greh, tako so se premikale noge, jezik je lepil v ustih. Ko je stala pred vrati sosednjega stanovanja, je bila naenkrat tako plaha, da se ni upala potrkati. Hotela se je vrniti.

Bilo je prepozno. Vrata so se odprla sama od sebe, na vratih sta se prikazali dve gospe. Bili sta gospe z balkona, napravljene za odhod.

»Mislila sem k Vam,« je dejala gospa Vera in ni mogla povedati nič več.

Gospe sta se znali premagati, še spogledali sta se le mimogrede. Beseda je bila sladka, pogled sladkejši.

»Želite, gospa?«

In zajeceljala je še enkrat: »Koliko je ura — če ste tako dobri? Naša se je ustavila ...«

»Samo eno uro imamo in to ima mož s seboj.«

»Hvala, gospa! Oprostite!«